

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.327 van 9 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U was samen met uw echtgenoot en uw kinderen lid van een religieuze moslimgemeenschap in Astrakhan, die zich had afgezonderd van de officieel geregistreerde moslimgemeenschap.

Sedert het begin van de eerste Tsjetsjeense oorlog werd uw echtgenoot regelmatig opgepakt door de lokale autoriteiten.

U zelf werd nooit meegenomen.

Wanneer de autoriteiten aan huis kwamen, werd u wel geïntimideerd en uitgescholden met betrekking tot uw man en uw geloofsgemeenschap.

Op 10 juni 2003 was er een inval in uw woning. Uw man werd toen door agenten geslagen.

Toen u wilde tussenkomen werd u weggeduwd. Er werd een huiszoeking verricht.

Twee dagen later werd uw echtgenoot thuis door twee mannen in burger meegenomen. Later die dag keerde uw man terug. Hij had sporen van slagen en zijn baard was afgesneden. Hij liet u weten dat hij de volgende dag opnieuw werd verwacht bij de betrokken instantie maar dat hij hierop niet zou ingaan. Daarop dook uw man onder op een u onbekende plaats.

Toen uw man ondergedoken was, kreeg u thuis vaak bezoek van agenten van de Russische

staatsveiligheidsdienst FSB. Ze riepen tegen u en eisten dat uw echtgenoot zich bij hen zou melden, zoniet zouden ze nachtelijke invallen doen in uw woning.

Uiteindelijk kreeg u bericht van uw echtgenoot dat u zich diende voor te bereiden op een vlucht uit het land.

Eind augustus 2003 verliet u met uw echtgenoot en kinderen Astrakhan en tenslotte de Russische Federatie.

U had steeds de bedoeling om naar België te komen. U werd echter gedwongen asiel aan te vragen in Polen, Tsjechië en Oostenrijk. U verbleef drie jaar in Oostenrijk zonder een eindbeslissing inzake uw asielaanvraag daar.

Uit vrees dat u zou worden teruggestuurd naar de Russische Federatie, keerde u in oktober 2006 met uw echtgenoot en kinderen klandestien terug naar de Russische Federatie. U leefde ondergedoken in Moskou van 4 oktober 2006 tot 15 december 2006, eerst bij een vriend van uw man in Moskou zelf, daarna in een huurappartement in het dorp Gorshkovo, regio Moskou. Uw echtgenoot nam een tijdelijke verblijfsregistratie in Moskou, zij het op een ander adres dan de effectieve verblijfplaats van het gezin. De eigenaar van het door uw man gehuurde appartement liet uiteindelijk weten dat agenten uw man hadden gezocht op dat registratieadres.

Op 15 december 2006 verliet u met uw echtgenoot en kinderen de Russische Federatie weerom. Op 8 januari 2007 kwam u aan in België, waar u diezelfde dag de vluchtelingenstatus aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: de binnenlandse paspoorten van uw echtgenoot en u zelf, het rijbewijs van uw echtgenoot, zijn geboorteakte, een bewijs van tijdelijke verblijfsregistratie in Moskou, een woninghuurcontract, een huwelijksakte, geboorteaktes met de bijbehorende attesten van staatsburgerschap van uw kinderen Asma, Aishat, Khadidzha, Asyat en Mukhamad, treinbiljetten Moskou-Minsk, een diploma van uw echtgenoot met examenlijst in bijvoegsel, een krantenartikel, faxkopieën van vier PV's van huiszoeking.

De door u in 2003 bij de Tsjechische asieldiensten achtergelaten internationale paspoorten van u zelf, uw echtgenoot en uw dochter Patimat, werden door het Commissariaat-generaal, na schriftelijke instemming van uw dochter, uw echtgenoot en u zelf, bij de Tsjechische instanties opgevraagd en aan het asieldossier toegevoegd."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Magomed Khalilov (O.V. 6.025.140).

U verklaarde persoonlijk geen vervolgingen te hebben geleden.

De intimidaties die u heeft geleden, maakten deel uit van een poging door de autoriteiten om uw echtgenoot te vinden.

In het kader van het asielverzoek van uw echtgenoot heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van echtgenoot Magomed Khalilov is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Ook de bovengenoemde documenten, door u beide gezamenlijk neergelegd, werden besproken in de beslissing in hoofde van uw echtgenoot.”

4. De Raad leest in informatie begin 2008 bekomen bij verschillende experts in het land van herkomst, en door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 17), dat de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov, als groep door de Russische autoriteiten niet zozeer wordt lastiggevallen maar enkel in het oog gehouden en gecontroleerd.

Verzoekster slaagt niet in het bewijs van het tegendeel, noch met de stukken door haar neergelegd vóór deze beroepsprocedure, noch met de bundel stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift.

Het krantenartikel en de video-opname zijn immers achterhaald ten opzichte van boven vermelde informatie.

De procesverbalen van huiszoeking betreffen faxkopieën, waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht, wegens het gemak waarmee faxkopieën te vervalsen zijn.

Geen enkel stuk, bij het verzoekschrift gevoegd, bevat ten slotte informatie over vervolging als groep van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap het slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Iedere asielaanvraag moet immers afzonderlijk worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RVS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Verzoekster verklaart in haar verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij *“baseerde haar aanvraag dan ook op de aanvraag van haar mand (sic)”* (zie verzoekschrift, p. 1).

Bij arrest nr. 21.326 van 9 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aan verzoekster echtgenoot, Magomed KHALILOV, de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Eenzelfde besluit dringt zich derhalve op voor wat verzoekster betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 januari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.